

[Jørgen Jensen.]

stelønnen har allerede været nævnt nogle gange. Det har været diskuteret meget i det sidste år, hvor lidt man egentlig kunne leve af, og alle har vel været enige om, at det var helt urimeligt, at man havde de mindstelønninger, som vi har i dag. Men dem ændrer man ikke ved, det vil fortsat det næste år være under 21 kr., man skal arbejde for. Derfor er det rimeligt, at arbejderne krævede, at det skulle rettes op.

Dyrtidsreguleringen bliver forringet med det forslag, der ligger. Alle de sociale krav, der var rejst fra arbejdspladsernes side, bliver ikke gennemført. Arbejdstiden bliver der ikke rørt ved, selv i en situation, hvor vi har arbejdsløshed, og hvor alle erkender, at produktivitetstigningen er så stor, at den nødvendigvis større fritid.

Men hvad er en politisk løsning egentlig? De fleste her i folketinget kan kun få det indtryk, at det alene er et nationaløkonomisk spørgsmål. Det er problemet om, hvorvidt man må gribe ind for at redde landets finanser. Men jeg tror, der er mange folketingsmedlemmer, som er blevet klar over i udvalgene i de sidste par nætter, at det er også meget, meget andet. Det er et spørgsmål både om rettigheder for mennesker og om personlig frihed.

Egentlig var det ret lærerigt, at da man diskuterede ændringer i pensionslovgivningen eller rettere sagt pensionisternes stilling, måtte man være enige om, at for de koncessionerede selskaber kunne man ikke få denne lov til at virke, fordi i henhold til grundloven var der noget, der hed hævdevundne rettigheder. Men har arbejderne ikke nogle hævdevundne rettigheder? Retten til at bestemme over egne løn- og arbejdsvilkår? Det har man tilsyneladende ikke. Og hvem har egentlig ansvaret for den beslutning, folketingets flertal nu vil vedtage? Ja, det burde vel egentlig være de folketingsmedlemmer, som stemmer for dette lovfor-slag. Men hvis man vedtager dette lovfor-slag, så søger man i virkeligheden at tvinge en række tillidsmænd, som på deres medlem-mers vegne har underskrevet overens-komster under den klare forudsætning, at de gjaldt i en begrænset periode, til at være ansvarlige for dette grundlag yderligere et par år.

Og så siger man i § 5 i forslaget, at spørgsmål om overtrædelse og fortolkning af de ved denne lov forlængede faglige overens-komster og aftaler afgøres efter de sædvan-lige regler på det pågældende område. Men disse sædvanlige regler var, selv om mange er utilfredse med dem, aftalt under den klare forudsætning, at medlemmerne havde været medbestemmende om den overens-komst, de havde. Nu fratager man dem den ret, men alligevel siger man, at de har ansvaret for det.

For at konkretisere det kan jeg sige, at for mit eget vedkommende har jeg un-derskrevet et par hundrede overenskomster på medlemmernes vegne. Nu tvinger man altså mig til at lade den underskrift binde disse medlemmer de kommende 2 år på trods af svagheder, der er i disse overens-komster. Har vi nogen sinde i folketinget vedtaget en lov, som pålægger enkeltper-soner et sådant ansvar? Det er det, I gør i fol-ketinget i dag.

Og det er ikke alene økonomiske spørgs-mål, det er spørgsmål om sikkerhed, det er spørgsmål om afskedigelsesforhold, det er et spørgsmål om manglende indflydelse på egen arbejdssituation, det er et spørgsmål, som man er blevet stillet over for i udval-gene om akkordsystemer, om priskuranter. Jeg kunne næsten fristes til at sige, at fjern-synet skulle på, når vi havde udvalgmøder. Der har været studiekredse i dette hus i 20 timer om natten, hvor vi har siddet og prø-vet på at finde ud af, hvad akkordsystemer i virkeligheden var. Ja men er det ikke groft, at mennesker, som ikke har gnist af begreb om det, de skal lovgive om, nu sid-der og bestemmer de vilkår andre menne-sker skal arbejde under? Men det er det, der sker i dag, og det er det, regeringen har an-svar for med de lovforslag, der ligger her.

Socialdemokratiets knæfald for venstre betyder en yderligere undergravning af den frie forhandlingsret. Det nytter ikke så meget, at man fralægger sig ansvaret ved at påstå, at arbejderne gennem en konflikt i 1977 kan frigøre sig for den tilføjelse, som man har foreslået nu på grund af venstres krav. Derfor vil jeg godt trække dette frem. Det indgreb, som foretages i dag, står klart for de fleste arbejdere. Men er man egentlig klar over, hvad det var, der skete i natteti-